

Arrest

nr. 73 651 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 3 februari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 21 april 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient op 20 mei 2011 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 april 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 17 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 mei 2011 aan verzoekster betekend. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

B.T. (...), geboren (...)

Nationaliteit: Rusland

Haar man

D.G. (...) geboren (...)

Nationaliteit: Georgië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin toont hij in zijn aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“ Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd:

(...)

Terwijl,

De verzoekende partij er in haar verzoek van 27/4/2011 uitdrukkelijk op wees dat zij zich nog in de asielpprocedure bevond en omdat de beslissing, die genomen werd in haar asiëldossier niet definitief was en dat zij beroep zou aantekenen, wat ook effectief is gebeurd binnen de termijnen;

Dat art. 9ter §2, 3de lid uitdrukkelijk bepaalt dat de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen;

Dat de beslissing, die in het asieldossier van de verzoekende partij werd genomen op 21/4/2011, werd betekend met een aangetekende brief van 22/4/2011;

Dat de beroepstermijn overeenkomstig art. 39/57 van de Vreemdelingenwet, 30 dagen bedraagt, na de kennisgeving van de beslissing;

Dat deze termijn nog niet was verlopen op 17 mei 2011 en dat effectief beroep werd aangetekend door de verzoekende partij in haar asieldossier op 20 mei 2011;

Dat de in het middel aangeduide bepalingen werden geschonden en dat eveneens het zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden, nu de Dienst Vreemdelingenzaken, alvorens de beslissing te nemen, had dienen na te gaan of de beslissing die in het asieldossier werd genomen, definitief was;"

2.2. In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 9 ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsprincipe.

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder merkt de verwerende partij op dat verzoekster haar beschouwingen aangaande het al dan niet definitief beëindigd zijn van haar asielaanvraag geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Art. 9ter § 2. derde lid van de vreemdelingenwet luidt:

"De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag." Verzoeksters raadsman heeft in haar aanvraag enkel gemeld dat "in het asioldossier van cliënte werd weliswaar een beslissing genomen op 21/4/2011, betekend op 22/4/2011, maar deze beslissing is op heden niet definitief en betrokkene zal trouwens een beroep aantekenen tegen deze beslissing".

Deze loutere vermelding kan bezwaarlijk worden gelijkgeschakeld met het 'aantonen van de vrijstelling' in de zin van art. 9ter §2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft geen enkel stavingsstuk toegevoegd aan haar aanvraag om de vrijstelling aan te tonen.

Het komt aan verzoekster om de vrijstelling te bewijzen in de aanvraag. Dit heeft zij niet gedaan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die door verzoekster daadwerkelijk werden overgemaakt, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3 In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf noch een identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, bevat. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoekster evenmin in haar aanvraag aantoonbaar vrijgesteld te zijn van deze verplichting.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonbaar overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In het middel voert verzoekster aan dat zij in haar aanvraag tot medische regularisatie uitdrukkelijk aangaf dat haar asielaanvraag nog lopende is, aangezien de beroepstermijn voor de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog lopende was en zij een beroep zal indienen en zij zich aldus op de vrijstelling om een identiteitsdocument over te maken, heeft beroepen. Verzoekster wijst er nog op dat zij op 20 mei 2011 ook effectief een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder repliceert in zijn verweernota dat verzoeksters beschouwingen aangaande het al dan niet definitief beëindigd zijn van haar asielaanvraag geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Verweerder wijst er op dat verzoeksters raadsman in de aanvraag enkel meldde dat "in het asiëldossier van cliënte werd weliswaar een beslissing genomen op 21/4/2011, maar deze beslissing is op heden niet definitief en betrokkene zal trouwens een beroep aantekenen tegen deze beslissing."

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt het volgende uiteengezet: "in het asiëldossier van cliënte werd weliswaar een beslissing genomen op 21/4/2011, betekend op 22/4/2011, maar deze beslissing is op heden niet definitief en betrokkene zal trouwens een beroep aantekenen, tegen deze beslissing." Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een medisch attest heeft gevoegd, een landenrapport en twee

prijslijsten. De nadruk dient te worden gelegd op de bepaling in artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag. (...)”

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager die meent van de vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten te kunnen genieten, *“dit uitdrukkelijk”* moet aantonen. Verzoekster heeft in haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weliswaar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011, haar ter kennis gebracht op 22 april 2011, ‘uitdrukkelijk vermeld’, evenwel heeft zij niet aangetoond zich in de situatie te bevinden van een ‘niet definitief afgewezen asielaanvraag’. De bijlage van haar aanvraag bevat geen stukken in verband met haar asielaanvraag of een beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag die ‘nog’ niet definitief was afgewezen. Met haar betoog toont zij aldus niet aan dat de feitelijke vaststellingen van verweerder niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn.

Hieruit volgt dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om te oordelen dat verzoekster niet uitdrukkelijk heeft aangetoond te kunnen genieten van de vrijstelling een identiteitsdocument voor te leggen omdat zij in dit verband geen enkel stuk heeft bijgevoegd. Evenmin getuigt dit van een foutieve feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gezien artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat het aan de aanvrager is om aan te tonen zich in de uitzonderingssituatie te bevinden, kan verzoekster verweerder niet verwijten onzorgvuldig te zijn geweest nu zij zelf naliet de nodige stukken bij te voegen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven van de bestreden beslissing uiteenzet, evenals dat deze gekend zijn door verzoekster. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN